

Minnen och fadern

Två noveller

Eric & Gunnar Björing

Boksidan

Minnen och fadern

Två noveller

Eric & Gunnar Björing

Copyright: Förlaget Boksidan 2005
Box 558
146 33 Tullinge

Minnen och fadern Två noveller, ISBN-nummer: 978-91-86199-12-8

På www.boksidan.com finns mycket mer att läsa både för den vetgirige och den som söker underhållning.

Minnen

Terapeuten tittade länge på honom och sa sedan långsamt, som för att det verkligen skulle sjunka in:

– Du vet att vårt motto är att livet inte är nuet, inte heller framtiden utan summan av minnena av det som varit.

Han svarade nästan direkt, som om han var förberedd på att terapeuten skulle säga så.

– Jag vet och det är väl därför som det känns så tungt.

– Är du missnöjd med ditt liv?

– Ja, det är ju därför som jag är här.

– Vad är du missnöjd med?

– Allt, mitt arbete är tråkigt och jag är väldigt less på det. Jag har ingen familj. Jag har knappt några vänner. Jag har inte gjort något roligt, känns det som. Bara arbetat och nu känns det som att det börjar bli för sent.

– Hur då för sent?

– Ja, jag känner mig för bekväm för att träffa någon och det känns jobbigt att byta arbete eller resa någon stans.

– Du sa att du inte har någon familj, men har du några syskon?

– Jag har en syster.

– Föräldrar då?

– Dom är döda.

– Vad jobbar du med?

– På Brevéns, postorderföretaget du vet. Jag packar det som kunderna beställt.

– Är det kul?

– Nä.

– Hur länge har du hållit på med det?

– Länge, jag började med det efter att jag slutade i gymnasiet.

– Varför har du inte bytt jobb då?

Mannen satt tyst en stund som om han funderade. Fast egentligen funderade han inte, ty han visste svaret. Det kändes för läskigt att söka arbete. Han hade tänkt göra det flera gånger, men varje gång hade han hittat på någon anledning att låta bli. Till sist svarade han:

– Jag vet inte, nu känns det för sent. Jag tror att det skulle vara alldeles för jobbigt att börja om på ny kula och lära mig något nytt.

Terapeuten tittade på honom. Det gick flera minuter, till sist sa mannen:

– Jag tror att vi har det för bra nu jämfört med när vi var små, eller ännu mer så jämför med våra föräldrar.

– När är du född?

– Nittonhundraåttiofem.

– Det är jag också, så det gäller ju mig med. Jag håller med dig tror jag, men vad menar du egentligen?

– Vi har ju har en mycket högre standard. Nu tar allt det här vanliga hushållsarbetet som tvätt och matlagning ingen tid alls. Dessutom har arbetstiden blivit kortare, så man har ännu mer tid. Detta ger ju en massa tid över som ska användas till att uppleva saker, utvecklas och sånt. Jag orkar inte med det.

– Vad vill du då?

– Jag vill ha haft ett spännande liv med olika tjejer, resor, lite äventyr och olika arbeten.

– Sen då, i framtiden?

– Jag vet inte, leva ungefär som nu antar jag, men då kan jag åtminstone se tillbaka på ett spännande liv. Man kanske kan fylla på med mer minnen senare.

- Ska jag tolka det som att du egentligen tycker att tillvaron är rätt så behaglig för stunden, men att du plågas av att du inte har gjort något av livet?
 - Precis så, just det.
 - Det låter bra, för då kan du ju faktiskt bli väldigt hjälpt av den typen av behandling som vi kan erbjuda.
- Manen suckade fast på ett belåtet sätt. Det syntes att det var dit han velat komma.
- Terapeuten fortsatte:
- Men du vet att det kostar en hel del pengar och du kan inte få hjälp av samhället om det inte handlar om att radera smärtsamma minnen.
 - Jo det vet jag, men jag har en del pengar undanstoppade och jag vet inget bättre att använda dem till.
 - Gott, men du vet kanske också att det tar ganska lång tid att skapa de minnen du vill ha. Vi måste boka in en hel del möten för att diskutera detta.
 - Finns det inget standardpaket.
 - Nej, jo till viss del. Vi har ju ett bibliotek av minnen som du kan få låna hem och titta på. Det mesta handlar om resor och sex. Men det ville du ju ha så det passar ju bra.
 - Fast jag vill kanske inte ha precis samma minnen som andra, jag vill att det ska kännas äkta liksom.
 - Det kommer att kännas precis som de minnen du har idag. En del studier visar i och för sig att de nya minnena är tydligare och klarare, men det är väl inte någon nackdel. Minnen som nästan suddats ut av tidens tand är ju inte så mycket värda.
 - Vad kostar ett minne och hur långt är det?
 - Ett minne kostar 1.000 Euro. Men vi mäter inte minnet i tid, utan i hur många hjärnceller som minnet belägger. Ett minne kan maximalt uppta 100 miljoner hjärnceller. Man kan grovt säga att det motsvarar en filmsekvens på 100 Mb i en dator. Vilket kan motsvara allt från tio minuter med väldigt exakta minnen av allting såsom lukter, ljud, bilder och känslor, till en tidsperiod på flera år lång med utspridda korta bild- och ljudminnen.
 - Hur går det till då?
 - Vi skapar dina minnen i datorn, såsom om vi gjorde en film, därefter får du en tid på Karolinska sjukhusets inbränningsstation där minnena bränns in.
 - Bränner in dem?
 - Ja det kallas så men det har inget med eld att göra. Man gör ett litet snitt i huden i nacken, frilägger en nerv och kopplar in elektroder på den. Via elektroderna skickas informationen till hjärnan som svaga elektriska pulser.
 - Är det farligt?
 - Absolut inte pulserna är lika starka som de som din hjärna hela tiden sänder ut i dina nervtrådar.
 - Jag har sparat 60.000 på banken för att använda till detta.
 - 60.000 Euro får man 60 minnen. Om det ska täcka ett helt liv får vi vara försiktiga med vilka minnen vi väljer.
 - När jag tänker efter vill jag nog dessutom gärna ha en liten slant över om det går.
 - Det gör ju inte saken lättare, men vi får försöka. Ska vi börja med det lättaste, det vill säga sex.
 - Lätt och lätt, jag tycker det känns lite pinsamt.
 - Jo det förstår jag men jag menar att det är lätt på det sättet att minnessekvenserna är ganska korta och lätta att beskriva.

Terapeuten sträckte sig mot en hög med minneskort som vilade på en bokhylla intill honom. Han grep ett av dem, läste på etiketten och gav det sedan till mannen.

– Här, titta igenom dessa minnen tills vi ses nästa gång och fundera över vilka minnen som känns mest lockande.

– Vad är det för något?

– Sexscener, kalla det porrfilmer om du vill.

De bokade tid för nästa möte och skildes åt.

Mannen skyndade nedför trappan. Han ville därifrån. Dels för att han skämdes lite över att han liv var så torftigt att han sökt sig till en minnesterapeut, men också för att han behövde något lugnande, såsom en öl eller två. Närmaste stället att få en öl på låg i samma hus, men han valde att gå en bit tills han såg en gul reklamskylt. På reklamskylten stod det ”Jambore queen”, det var således alldeles uppenbart en jamborebar. Eftersom en kollega till honom sagt att jamborebarer var det hetaste som gick att tänka sig just nu, gick han in. Den verkade ganska populär för det var mycket folk därinne, trots att klockan inte var mer än fem på kvällen. Han trängde sig fram till bardisken och stirrade på bartendern för att fånga dennes uppmärksamhet. Det fungerade inte så bra för flera personer, som kom efter honom, hann lämna bardisken med händerna fulla innan bartendern gjorde sig beredd att ta hans beställning. När denne väl tittade honom frågande i ögonen visste han inte vad han ville ha, trots att han stått där så länge.

Bartendern hade gett honom det lilla ögonblick som jäktade bartendrar brukar ge någon och eftersom han varken sagt något eller pekat på någon av kranarna, vände bartendern blicken mot mannen bredvid honom. Denne beställde en öl. Det hettade till i honom, han ville bli sedd lite mer än bara tjugo sekunder, fast vad kunde han göra. På en skärm i lokalens ena hörn visades en fotbollsmatch. Han försökte se vad som stod att läsa högst upp i displayens högra hörn, men texten var för liten. Han funderade en stund och kom på att en av hans kollegor sagt att han skulle titta på en match i Europaligan och han frågat om något ville följa med till fotbollsbaren vid Odenplan. Stockholm United skulle spela mot något spanskt lag. Han brukade aldrig se på fotboll, fast kanske att lite fotboll skulle kunna blockera tankarna på det han just varit med om. Han ville inte ens för sig själv låtsas om att han varit hos en minnesterapeut. Dessutom var det som om han vågade mer nu när han äntligen tagit tag i sitt liv. Sålunda bestämde han sig för att ta åka till Odenplan. Men innan han lämnade jamborebaren gick han närmare displayen i hörnet och läste vad det spanska laget hette. För att ytterligare öka sina kunskaper, frågade han en kvinna som stod bredvid honom vilket lag som var Stockholm.

När hon väl hörde va han sa, tittade hon förvånat på honom.

– Stockholm har ju blåa toppar det vet du väl?

Han svarade inte, ty han kom inte på något vettigt. Hon gav honom några sekunder varpå hon fortsatte:

– Du ser inte mycket på fotboll va?

Den här gången borde det vara lättare att komma på något fast han gjorde inte det han bara tittade på henne. Hon höll ett ölglas i handen. Hon sträckte ut armen med ölglaset så att det nästan nuddade vid honom.

– Håll! Jag måste på toa. Drick om du vill.

Han gjorde så. Ölen var nästan ljummen. Det var inte så gott, men hon var borta så länge att den ändå han ta slut. Han kände sig ännu modigare nu med liten öl i magen. Så modig att han gick till bardisken tog fram en tjugo Euro sedel och viftade med den. Bartendern såg när han pekade på en av ölkranarna samtidigt som han höll upp två fingrar. Han hann dricka nästan en tredjedel av den nya ölen innan hon kom tillbaka. De tittade på varandra. Ingen av dem sa något.

Hon sträckte handen mot det fulla ölglasets och han gav det till henne. Hon log. De tittade mot displayen. Tjejerna sprang fram och tillbaka hela tiden. Ibland skrek alla runt omkring honom glatt och då skrek han glatt, andra gånger lät det mer desperat och då försökte han låta desperat. Just efter det att hon kommit med en ny omgång öl gjorde en av tjejerna i blåa toppar mål. Alla skrek och tjoade jättemycket, då gjorde han det också. Matchen tog slut och hon drog med honom en bit bort, där det var tystare.

– Vad heter du?

– Ibraim, svarade han.

– Linda.

Hon log och gick därifrån.

Nästa möte med terapeuten började ungefär som det förra, förutom att de inte presenterade sig för varandra. Terapeuten satte sig i en fåtölj och Ibraim satte sig mitt emot.

– Nå ska vi börja med sex, har du funderat ut några minnen?

– Ja, jag skulle vilja ha varit med om ett "one night stand" som börjar med att jag ser en fotbollsmatch på en jamborebar. Där träffar jag en kvinna. Vi pratar inte så mycket med varandra, när matchen är slut tar hon mig i handen och vi går hem till henne.

– Det kan bli svårt eftersom jag inte har något sådant minne i databanken. Det enklaste vore om du såg en fotbollsmatch på en jamborebar och då pratade med en kvinna. Sen är det bara att skarva på det minnet med lite sex.

Ibraim log.

– Det har jag redan gjort. Precis efter det att jag var här hos dig.

– Hmm det var ju bra, men hur ska vi hitta det minnet i din hjärna.

– Ja, det vet ju inte jag.

– Nä just det. För att hitta ett minne behöver man ha en markör. Terapeuten vände sig om mot bokhyllan bredvid sig och tog en av de blå askarna som låg där. Han öppnade asken och tog fram en liten blå cylinder.

– Här har du en markörsändare. När du vill att minnet ska börja håller du den mot bakhuvudet såhär.

Han demonstrerade genom att hålla cylindern mot bakhuvudet samtidigt som han vred på huvudet så att Ibraim tydligt kunde se hur han höll.

– Håll in spärren med tummen, tänk på det du ser och tryck på markörknappen med pekfingret.

Han gav Ibraim cylindern och pekade ut markörknappen och säkerhetsspärren.

– När du vill att vi ska skarva på med sexdelen, gör du samma sak. Enkelt va?

– Är det inte farligt, vad händer om jag råkar trycka av misstag?

– Ingen fara det är inte farligare än att prata i telefon och det gör ingenting om du trycker av misstag. Det är bara att ta bort den markeringen. Terapeuten visade hur detta gick till.

– Du behöver inte tänka på när du gör markeringen för markören kan spara den i flera månader. Men om du vill göra flera markeringar måste du tala om för den vilken markering som är vilken. Terapeuten visade även hur detta gick till.

– Förstår du?

Ibraim ville inte verka dum så han nickade. Han kunde ju alltid lyssna på manualen senare när han kommit hem.

– Sen har vi ju bara att välja vad vi ska skarva på med. Har du tittat på dom färdiga minnen som du fick låna av mig?

– Jo, det var ju rena porrfilmer.

– Var det något du gillade?

Mannen rodnade. För att dölja sin förlägenhet tittade han ner i golvet. Det dolde inte på något sätt förlägenheten, men det gav kanske ett klädsamt intryck. Han svarade lite mumlande:

– Jag tycker att det mesta var ganska bra.

– Terapeuten skrattade lite försiktigt.

– Jag kan tänka mig det, du skulle förstås vilja ha alla minnena.

Ibrahim skrattade också. När de skrattat en stund fortsatte terapeuten:

– Du vet att varje minne kostar tusen euro, så om du inte har väldigt mycket pengar, blir du tvungen att välja.

– Det blir svårt.

– Vill du ha haft många partners eller vill du ha gjort många saker med en och samma partner?

– Både och förstås.

– Man kan tycka att den som har haft sex med många partners måste ha upplevt mycket. Men så behöver det egentligen inte vara, eftersom denne kanske enbart har haft sex på samma sett med liknande partners.

– Ja så många behöver det kanske inte vara, men en tio- tjugo stycken i alla fall.

– Vill du ha lite blandat, några "one night stands" och några lite längre sexrelationer?

– Ja tack. Jag skulle nog också vilja ha några vildingar som jag har gjort mycket med.

– Det finns studier som visar på att om man gjort många olika saker med en och samma partner är det egentligen bara variationer av samma tema. Har man till exempel varit med om urinsex, ger det inte så mycket extra att också prova bajssex.

Terapeuten väntade på att mannen skulle börja skratta sedan skrattade han också.

– Ja så extrema grejor hade jag ju inte tänkt mig, men lite analsex och kanske lite smisk skulle sitta fint.

– Vill du smiska eller vill du bli smiskad? Nej vänta svara inte, jag ska ta fram en frågesekvens som vi har för detta.

Terapeuten beordrade med en hög och bestämd röst sin dator att ta fram sexfrågesekvensen. Sedan sa han till mannen:

– Svara på dessa frågor så låter vi datorn göra en beräkning av hur en lämplig mix skulle kunna se ut. Men först vill jag bara åter igen säga att du bör tänka på att varje minne kostar ganska mycket och tjugo "one night stands" ger inte så mycket mer än tio. Man kan faktiskt inte hålla så mycket mer en tio fullständiga minnessekvenser i sitt sexminne. I synnerhet den som har ett otränat sexminne, som jag förstår att du har.

Terapeuten beordrade datorn att starta sekvensen och gick ut ur rummet.

Han gick ut i pentryt och tog en kopp kaffe. Inifrån behandlingsrummet hörde han mannens röst säga saker som "bara kvinnor" och på frågor som behandlade sex med barn svarade han, till terapeutens belåtenhet, genomgående "nej".

Terapeuten hann gott och väl dricka upp sitt kaffe innan rösterna inifrån rummet slutade höras.

Datorn föreslog en mix av sex "one night stands" med kvinnor i olika åldrar, i form av minne 6, 19, 22, 34, 48 och 104. Efter att de tillsammans tittat på dessa förslag, frågade terapeuten om vilket av dem som skulle passa bäst att kombinera med upplevelsen på jamborebaren.

– Det spelar inte så stor roll för mig, men kanske det med analpenetrationen.

Terapeuten nickade och sa några kommandon till datorn.

Utöver dessa sex one night stands, föreslog datorn två längre förhållanden. Ett av dessa skulle ha varat i knappt ett år och det skulle ha varit främst av sexuell natur med en kvinna i samma ålder som honom.

Hon skulle heta Eva och hon skulle vara lång smal, söt med stora bröst och väldigt intresserad av sex. Förhållandet skulle innefatta totalt tio minnen. Sju av dem skulle handla om vanliga dagar tillsammans då de, till exempel, äter middag, går på bio och sedan har sex, eller gör en utflykt och älskar i det gröna. De övriga tre skulle fördelas på två besök på gruppsexklubbar och ett samlag hemma hos honom tillsammans med Eva och en annan yngre kvinna som skulle heta Elin.

Det andra längre förhållandet skulle han ha haft med Åsa, en fyra år yngre kvinna. De skulle ha bott ihop i två år i hennes lägenhet på Östermalm i Stockholm. Datorn föreslog att han skulle få åtta blandade vardagsminnen från denna tid. Därutöver fyra minnen från en solsemester, en julafton på en herrgård i Dalarna och en nyårskryssning till Riga. Ibraim tyckte det lät ganska bra och när sedan datorn spelade upp minnena, fann han att dem väldigt bra.

– Bra då ligger vi på 30.000 Euro. Du hade 60.000 Euro så då har vi 30.000 kvar till annat.

– Ja fast jag vill gärna ha femtusen Euro kvar för framtiden.

– Visst, då är vi klara för idag, du får med dig dessa minnen hem så att du kan tänka över om det är nått du vill ändra.

Ibraim såg osäker på terapeuten samtidigt som han nickade.

Det blev torsdagskväll. Stockholm United skulle spela mot Arsenal. Han gick till Jamborebaren och kom dit en halvtimme innan matchen skulle börja. Det var mycket folk redan då. Mer än förra gången. Han köpte en öl och trängde sig sedan in bland dem som stod och tittade på den stora displayen. Han tittade sig runt ordentligt, men han kunde inte se Linda någonstans. Ungefär mitt inne i hans andra öl var det någon som rörde vid hans axel. Han vände sig om, det var Linda. Hon log och höjde sitt glas, fast hon sa inget.

I pausen stirrade honom i ögonen samtidigt som hon frågade:

– Var bor du?

Han tittade bort sedan svarade han:

– Stentorgsgatan.

– Är det långt dit?

– Nej inte särskilt, bara fem stationer. Nu tittade han på henne igen. Hon fortsatte att titta på honom samtidigt som hon frågade:

– Har du en dubbelsäng?

– Nej inte riktigt. Fast den är en och tjugo bred.

– Har du rena lakan?

– Ja ganska, jag böt i lördags.

– Har du kondomer?

– Nej.

– Det gör inget för det har jag. Gillar du analsex?

Han började bli lite trött på alla dessa konstiga frågor. Varför kunde hon inte fråga några vanliga saker, som vilket ishockeylag som han höll på till exempel. Så han frågade:

– Vilket ishockeylag gillar du mest?

Hon såg med ens lite sur ut.

– Jag måste gå på toaletten.

Hon försvann iväg. Ibraim tog stoppade ner handen i fickan och kände på metallcylindern som låg där. Han grep om den, tog upp den ur fickan och förde handen upp mot bakhuvudet, frigjorde spärren och tryckte på knappen. Därefter stoppade han tillbaka markeraren i fickan och väntade på kvinnan. Han väntade länge, men hon kom inte. Andra halvlek började och slutade. Till slut gick han hem. Han var ganska nöjd med sig själv.

Han hade ju faktiskt lyckats med det han skulle göra. Det var egentligen ganska skönt att hon inte kommit tillbaka så att han slapp svara på fler konstiga frågor. Nästa besök hos terapeuten började med att de diskuterade minnena de valde vid föregående besök. De kom överens om några mindre korrigeringar. När Ibraim föreföll vara nöjd tog terapeuten tag i nästa ämne:

– Ska vi välja ut lite resor åt dig, det är ju också ganska enkelt, vi har väldigt mycket resminnen i vår minnesbank.

Ibraim rykte på axlarna och terapeuten fortsatte:

– Vad har du gjort för resor i ditt liv?

Han tittade ned i golvet i förlägenhet.

– jag har knappt gjort några resor. Jag har bara varit i Åre två gånger med mitt arbete och en gång i Spanien med mina föräldrar. Det var när jag var liten.

– Okej, då vill du förstås komplettera upp det till en normalnivå och då kanske du undrar vad en normalnivå är.

Ibraim var tyst och likaså terapeuten. Till slut svarade han emellertid:

– Normalnivå, jag vill ha varit i en massa olika länder.

– Jag förstår. Man kan tycka att om du rest till många platser, måste du ha upplevt mycket, eller hur. Men så behöver det egentligen inte vara, eftersom du kanske bara upplevt samma sak om och om igen fast på olika ställe. För att få ut maximalt med upplevelser av ditt resande borde du förmodligen ha besökt så disparata klimatzoner som möjligt, färdats på olika sätt och haft olika typer av resesällskap. Vidare skulle du ha åkt på långa och korta resor och du skulle naturligtvis ha varierat det du gjorde under resan. Sålunda borde du kanske ha besökt någon djungel och kanske en öken. Snöresor har du ju redan varit på, så det kan vi skippa. Sedan bör du ha åkt på någon lyxresa och kanske liftade du under en annan resa. Och så har vi ju resorna tillsammans med Åsa. Låter det bra?

– Ja, jo, men det blir väl väldigt många minnen?

– Du menar dyrt?

– Ja just det, dyrt.

– Jo det blir det ju, men du har tur för just nu har vi ett specialpris på ett resepaket som är sponsrat av en researrangör.

– Sponsrat, hur då menar du?

– Jo om du väljer att minnas att du köpt alla resor av ”Actionresor” får du tjugo extra resminnen gratis av dom och det bästa är att du kommer att vara väldigt nöjd med alla resorna. Det finns inga dåliga minnen i dessa paket.

– Resepaket. Betyder inte det att alla har precis samma minnen?

– Inte alls, vi kan göra en unik blandning minnen i vår minnesbank. Det är bara omfattningen som är standardiserad.

– Hur då?

– Jo paketet innehåller en resa med båt till valfritt land i Europa, två weekends i valfria europeiska storstäder, en flygresa till valfritt land i södra Asien eller Afrika med en två veckor lång tågresa och boende på olika lyxhotell och besök i fattiga områden. Därtill ingår en två veckor lång äventyrsresa med till exempel ridning i Marocko, samt en traditionell charterresa till valfri semesteranläggning och en weekend i valfri storstad i Asien.

Med dessa resor och de du redan gjort skulle du ha sett både snöklädda berg, öken och tropiska områden. Vidare skulle du ha upplevt både enkelhet och lyxliv och du skulle ha lite äventyr att skryta med. Låter det inte bra?

– Men vad skulle det kosta då?

– Ja det skulle faktiskt inte gå på mer än tolv tusen Euro.

– Okej då, hur skulle minnena se ut?

Terapeuten nickade och gav ett antal order till datorn. Därefter lämnade han rummet och gick in på toaletten för att fördriva tiden med det bästa han visste förutom att äta. När han hade bajsat klart var Ibraim också klar. Han såg nöjd ut, så terapeuten förstod att han kommit fram till ett tilltalande paket.

– Du ser nöjd ut!

– Ja, jag tycker det blev bra. Vill du se?

– Ja hemskt gärna, men nu hinner vi faktiskt inte med det, vi får ta det vid nästa möte.

Terapeuten stirrade på Ibraim och väntade på att han skulle säga något. Det enda som hördes var ett lätt smaskande ljud som kom sig av att Ibraim åt på ett av de wienerbröd som terapeuten ställt fram på bordet mellan dem. Terapeuten noterade för sig själv att han aldrig mer skulle bjuda på fikabröd eftersom det tog en massa tid från själva samtalet, vilket i sin tur gjorde att han var tvungen att sitta fler gånger med varje idiot som kom dit. Han brukade tänka på dom som idioter, fast det hade han aldrig sagt till något. Egentligen tyckte han inte att alla som kom till honom var idioter, men det kändes lättare att krama ur dem en massa pengar om han tänkte på dem som idioter.

Till sist sa Ibraim något:

– Jag skulle vilja ha haft något annat arbetet också, något spännande.

– Vad tycker du vore spännande då?

– Jag vet inte. Kanske bartender, dykinstruktör eller brandman.

– Är det sånt du har drömt om att bli?

– Nej, jo kanske. Fast jag tycker att jag har ett bra arbete.

– Ja, fast man drömmer väl alltid om annat än det man har.

– Har ni något häftigt arbete på lager.

– Ja lite grand, men det är mest amerikanska minnen. Men jag tror att jag har ett som snowboardinstruktör i Åre.

Det innehåller ganska många minnen fast det bara kostar 5000 Euro. Det är sponsrat av skidorten Åre. Vill du titta på det?

Mannen tittade på minnena och tackade ja direkt.

– Vad skulle du vilja ha mer?

– Jag skulle vilja ha varit med om lite olika saker, kanske några vilda fester och lite knark någon gång. Sen skulle jag... han tystnade.

– Vad då, skulle du vilja?

– Jag skulle vilja ha begått något brott, kanske ett inbrott. Får man det?

– Visst det är inget som hindrar. Polisen vill faktiskt att vi ska lägga in något litet inbrott som man senare mår väldigt dåligt av. Om du tar polisens inbrottspaket så kan du skapa hela tre alldeles egna unika inbrott för bara 100 Euro, men då får du ta att du kommer att skämmas för det resten av livet och att du bestämt dig för att aldrig mer göra något brottsligt.

– Det är inga problem för det har jag redan gjort i alla fall. Jag har nog faktiskt aldrig begått något riktigt brott förutom i trafiken.

– Jag förstår, då gör vi så. Nästa gång vi ses så kombinerar du och datorn ihop en liten brottsserie åt dig. Det där med knark och vilda fester kanske vi kan ta då också.

Terapeuten sa högt i sin vanliga datorkommandoton till datorn att nästa gång de sågs skulle den ta fram minnen av vilda fester och knark samt brottsminnessekvensen. Därefter tittade han på mannen:

– Har du haft någon depression någon gång?

Mannen funderade en stund innan han svarade:

– Nä inte vad jag kommer på. Klart att jag varit ledsen ibland. Främst över att jag inte har haft någon tjej. Men jag kan inte säga att jag varit deprimerad.

- Du vet väl att det är nyttigt att ha varit deprimerad och alla tjejer av idag förväntar sig att deras partner någon gång varit deprimerad?
- Gör dom?
- Jajjemensan och jag har faktiskt en jättefin depressionssekvens som omfattar flera minnen. Du kan komponera dem hur du vill så att de passar dig. Den får du för endast 1000 Euro eftersom den är sponsrad av ett läkemedelsföretag. Det enda de kräver är att du minns att det var deras antidepressiva medicin som tog dig ur depressionen.
- Jag tar väl det då, men kan man inte få motsatsen också. Jag menar minnen av stunder av lycka.

Terapeuten skruvade lite på sig.

- Nu är inga händelser egentligen så svarta eller vita när de sker. Det finns mycket forskning som visar att det är få gånger, om ens någon då vi är odelat lyckliga under tiden ett händelseförlopp pågår. Däremot har de flesta av oss minnen av att vi varit med om det. Det handlar ju så klart om hur vårt minne fungerar. Men jag kan försäkra dig om att samtliga våra minnen, förutom depressionen och brotten förstås, kommer att ge dig en väldigt god smak i munnen.

Ibraim nickade belåtet och frågade:

- Hur mycket är jag uppe i nu då.

Terapeuten frågade med hög röst datorn hur mycket de var uppe i. Datorn svarade att notan nu var uppe på mellan 49 och 52 tusen Euro beroende på vilka fest- och knarkminnen han valde.

- Då kanske jag har råd till något mer, fast jag vet inte riktigt vad, Vad tycker du?

- Är det några nya egenskaper som du vill ha?

- Hur då menar du?

– Jo, jag menar att du kanske, till exempel, vill bli lite roligare. Missförstå mig nu inte. Jag menar inte att du är tråkig, men det kanske vore roligt för dig att vara ännu roligare. Vi har ett specialerbjudande med ett humorpaket sponsrat av en mediekoncern. Det innehåller en mängd roliga episoder. En del av dem kommer du själv att ha upplevt, andra har du hört berättas. Dessutom ingår ett par besök på musikevenemang och flera fina minnen från filmer du sett och roliga artiklar du läst.

- Men blir det inte lite konstigt, lite standardiserat?

– Oh nej. Datorn blandar slumpmässigt bland minnena i vår minnesbank. Du får en egen helt unik blandning.

- Vad kostar det då?

- Två tusen Euro.

- Tack det blir bra, men sen får det väl kanske räcka.

- Ja det är nog så för du måste ju ha tre tusen till startavgiften på Karolinska också.

De kom inte överens om något mer vid det mötet förutom hur de skulle lägga upp de kommande mötena med detaljutformningen av minnena.

Det var lördagskväll. Han värmden en ostpaj och tinade en tomatsallad. Eftersom det var lördag dukade han ordentligt med vit pappersduk och en av de fina porslinstallrikar som han ärvt av mormor. Han ställde fram sitt finaste ögläs och bakom glaset ställde han två öl. Slutligen tog han de två mässingsljusstakar som stod på bokhyllan i rummet, ställde dem mitt på bordet, satte i nya stearinljus och tände dem. Men trots att han dukade fint, åt långsamt och smuttade på den andra ölen efter det att han ätit upp maten, tog det inte mer än ungefär en timme allt som allt. Sålunda hade han många timmar kvar till dess att han kunde gå och lägga sig utan att skämmas.

Han hämtade ytterligare en öl ur kylskåpet och drack den i än mindre klunkar. Ändå tog den slut många timmar innan läggdags. Fast han var trots allt lite bättre till mods än före middagen, liksom piggare. Det var förmodligen alkoholen tänkte han. Han ville ha mer. Fotbollskvällar var kul. Man kunde dricka öl tillsammans med folk och det kändes som att umgås utan att behöva prata med någon. Det räckte med att skrika lite vid lämpliga tillfällen. Dessvärre visades det ingen fotboll i någon av de högre divisionerna på lördagar. På lördagarna skulle man se på ishockey och det helst på en ishockeybar, hade hans kollega förklarat för honom. Ibraim var nu egentligen varken intresserad av fotboll eller ishockey så för honom kvittade det, han kunde lika gärna se på ishockey. Han kände till en ishockeybar på Stegborgsgatan, så han gick dit, köpte en öl och tittade på matchen. Närmast honom stod en lite äldre man. Denne stötte ibland emot honom. Han tittade på Ibraim och nickade varje gång. Efter en stund började mannen kommentera olika händelser i matchen. Det var uppenbart att kommentarerna var riktade mot Ibraim. Mannen höll ett ögläs i handen. Han drack ur det och ställde det på en bänk. Men han gjorde ingen ansats att köpa en ny öl förrän Ibraim druckit ur sitt glas. Då lutade han sig mot Ibraim och frågade om han kunde få bjuda på en omgång. Ibraim blev väldigt förvånad och kom inte på något att säga, istället nickade han. Mannen gick iväg och kom tillbaka med två öl. De stod bredvid varandra på samma sätt som förut. Mannen stötte då och då emot Ibraim och däremellan kom han med små kommentarer om det som hände på plan. Han bjöd på flera öl. Han insisterade på att hela tiden på bjuda och han avböjde bestämt när Ibraim förslog att han skulle köpa en omgång. Efter att matchen tagit slut så bjöd han på en Whisky. Han sa att han skulle gå hem, men att han först ville skåla med Ibraim. Han ställde sig mitt emot Ibraim höjde sitt glas och tittade honom stint i ögonen. Samtidigt som han höjde glaset lade han den andra handen mot bakhuvudet. Ibraim kunde skymta att han höll en liten blå cylinder i den. Han blev generad men någon stans kände han sig ändå smickrad.

Veckorna gick och han var fem gånger till hos terapeuten innan alla minnen var utformade och packade i en minnesdisk. Som en bonus föreslog terapeuten ett litet extraerbjudande:

– Du jag har en ny grej här till dig. Det är ett erbjudande från ett konstnärsmaterieföretag dom bjuder på ett minne med färdigheter i oljemålning, broderi, akvarellmålning eller pastellmålning. Det är helt gratis. Ska du inte ha det? Det kan väl vara roligt att få en hobby att pyssla med.

– Dom bjuder på det sa du.

– Ja.

– Då tar jag det.

Några veckor senare var det dags för själva inbränningen. Terapeuten mötte honom i sjukhusets huvudentré. Han gick före och visade vägen till inbränningskammaren. Innan inbränningen fick han träffa överläkaren på avdelningen, som skakade hand med honom och sa att allt skulle gå bra. Därefter träffade han en sjuksköterska som gav honom ett papper att skriva under. På papper stod det att han accepterade att sjukhuset frånskriver sig allt ansvar för hur det går. Sen fick han lägga sig på en säng med hjul på. Sköterskan la en filt över honom och gav hon honom en mugg med en blå vätska.

– Det är magnetkontrastvätska, sa hon. Du måste ta den så att vi kan se hur din hjärna reagerar. Sen om en stund får du en lugnande tablett som gör att du somnar. Du måste sova, annars kommer du att ha en massa aktivitet i hjärnan som stör inbränningen.

– Vänta sa terapeuten. Du vill väl inte minnas att du fått den här behandlingen eller hur? Så jag har lagt upp minnet av detta så att du kommer att minnas det som så att de tagit bort en svulst på ditt huvud. Alla besök hos mig kommer att vara borttraderade från ditt minne. Detta gör förstås att du måste betala nu för annars måste vi ju förklara för dig efteråt varför du ska betala 55.000 Euro, eller hur? På kvittot du får härifrån kommer det att stå att du betalat för en operation av en svulst på huvudet. Det passar ju bra eftersom det kan bli ett litet ärr i huvudet och du kan ha lite huvudvärk när du vaknar.

– Jag vet, sa Ibrahim och tog fram sitt betalkort. Därefter åt han upp tabletten. Han somnade in lugn och stilla och vaknade efter en stund i samma säng. Mitt emot honom satt en man. Han försöker minnas varför han är där, men det går inte. Det är liksom mörkt i huvudet. Han fortsätter att försöka och då kommer han ihåg. Han hade en svulst i huvudet. Den gjorde ont. Han känner med handen emot bakhuvudet, det känns alldeles slätt. Nu kommer han ihåg vem mannen är också.

Han tittar på mannen:

– Gick det bra?

– Ja det gjorde det!

– Tack för att du följde med och tack för att jag fick låna femtusen Euro av dig, du ska få tillbaka dem så snart jag kommer till banken.

Mannen log.

Fadern

Han hade fått i uppdrag av fadern att trava ved i vedboden och löfte om att han skulle få bli ledig, så snart veden var på plats. Det var en varm sensommar och nere på vägen drog folk svettiga och halvnakna familjevis till badplatserna. Han räknade med att ha arbetet klart ganska tidigt på eftermiddagen och han gladdes mycket, fadern hade gäster, och skulle antagligen se sig tvungen att hålla sitt löfte, för en gångs skull.

Han stod och travade ved allt vad tygen höll, när plötsligt en av faderns gäster, kamrer Arvidsson, stack in huvudet genom dörren och frågade om han inte skulle följa med ut på sjön. De skulle ta båten och ro över till andra sidan och bada där, föreslog han.

– Jag ska hjälpa dej att trava, så går det fortare, sa kamrer Arvidsson som flödade över av välvilja efter ett par groggar på verandan med fadern och nu till varje pris ville ha sällskap till badet.

Han visste inte vad han skulle svara, kamrerens erbjudande ställde hela situationen på huvudet, fadern hade säkert inte räknat med något ingripande utifrån. Och när sedan travningen blev klar i en väldig fart, kände han sig inte mindre rådvill: arbetet hade gått otillständigt fort, han hade räknat med att vara klar vid tvåtiden och nu var klockan lite över tolv, det kunde inte vara rätt, så hade fadern säkert inte menat.

Det blev en svår stund. Där stod han och skruvade på sig och försökte föreställa sig hur fadern skulle komma att reagera och under tiden insisterade kamrer Arvidsson, hurtfrisk och självsäker:

– Kom nu bara, du har ju fått löfte, vad väntar du på, jag har ju själv hört honom lova.

Men han kunde inte besluta sig, stod där och tvekade och tvekade:

– Det kanske inte är värt i alla fall, sa han. Men jag kanske kunde gå och fråga, sa han sen, och försökte låta hoppfull.

– Nej, för tusan, sa kamrer Arvidsson, då hittar han bara på nåt nytt, jag känner din pappa jag ...

Ja, nog skulle fadern hitta på något nytt, det gjorde han alltid. Ungefär så här skulle det gå till: han går och anmäler hos fadern, att arbetet är klart, fadern kommer strax och inspekterar, mönstrar vedtraven ingående som om han skulle försöka räkna varje vedträ, till sist säger han:

– Ja, ta nu och vattna i hallonlandet.

– Jamen jag skulle ju få ledigt, piper han då, hjärtängslig över att våga en invändning.

– Vattna först, säger fadern myndigt, det är ju ingenting det där lilla.

Och så vänder han på klacken.

Det där lilla, så hette det alltid. Och så skulle den lördagseftermiddan vara spolierad och kanske kvällen också.

De rodde över till andra sidan sjön, där det var bättre badmöjligheter. Sen låg de länge på berghällen och solade sig. Kamrer Arvidsson pratade på glatt och obesvärat som folk gör, när de är belåtna med sig själva och tillvaron.

Han lyssnade på honom först med ogillande, lite avundsjukt, men efter hand med intresse och uppskattning, den där Arvidsson var en glad och livad själ, sån borde man nog själv vara, tänkte han.

Och så försökte han ta efter, försökte själv uppträda sorglöst och otvunget, men han kände snart, att det mest blev teater, han kunde inte, kom liksom inte loss, inte ett ögonblick förmådde han tränga tillbaka tanken på fadern, vad fadern kunde ha för sig nu, vad han kunde tycka om det här, hur det skulle bli efter hemkomsten.

Med verklig frenesi försökte han utnyttja den dyrbara ledigheten. Ena minuten låg han och plaskade och frustade i vattnet, den andra var han uppe och solade sig, låg på magen, på rygg, på sidan, för att strax på nytt störta ner i vattnet och simma och dyka och simma långt, långt ut, tills Arvidsson ropade efter honom, att nej, nu fick han allt lov att vända om i alla fall...

Han jäktade sig själv, tills han blev fullkomligt utschasad. Till varje pris ville han ta fatt ögonblicket, verkligen ge sig hän, han kommenterade allt han gjorde som en radioreferent ett sportevenemang för att vara säker på att han verkligen var med: ja, nu badar jag alltså, sa han tyst för sig själv, nu badar jag det hade minsann inte hänt ofta den sommaren, jag simmar och simmar, vattnet är svalt och smekande – känn bara. Jag har inte mer än näsan och ögon över vattnet och rakt ovanför mej är himlen ljust sommarblå. Och gården ser ut som en leksaksgård härifrån, jag kan inte höra fars röst härifrån och han kan inte nå mej, hur gärna han än vill, här är jag trygg, han kan ju inte gå på vattnet i alla fall. Ja, och nu ligger jag på magen med näsan mot berghällen och känner hur lukten av solvarm granit sticker i näsan, tänk, att berg kan lukta så gott. Och nu vänder jag mej på rygg, ligger och kisar med ögonen och ser små lätta solmoln långsamt segla fram över det blå, tänk vilken sommar det varit i år i alla fall... Så där gick han på och liksom lirkade och lekte med sig själv men den avsedda effekten uteblev: han fick ingen riktig kontakt med verkligheten. Han såg allting omkring sig som genom en slöja eller genom tjockt glas. Det närvarande, vattnet, klipporna, Arvidsson, hade inte mer realitet än en dröm eller bilderna i en bok. Det enda påtagliga, evigt närvarande var den allt uppslukande oron, den plågsamma fixeringen vid fadern.

Därför kände han det som en befrielse när Arvidsson började tala om honom. Arvidsson som i vardagslag var kamrer på faderns kontor i stan, hade inbjudits till faderns lantställe över veckoslutet: han var gäst, han hade det skönt, nu höjde han sin chef till skyarna, ordade patetiskt om vilken affärsman denne i alla fall var, organisatör ut i fingerspetsarna, en viljemänniska som få och snäll innerst inne.

Han kände sig plötsligt stolt över fadern. Det var något att vara barn till en sån som far i alla fall. Alla fjäskade för fadern, alla var beroende av honom, tycktes det, alla smickrade, alla verkade mer eller mindre rädda och i ett plötsligt behov av att vara med på ett hörn och bidra till karakteristiken av faderns förnämliga egenskaper blev också han pratsam, glömde för ett ögonblick sin förtärande ängslan, började skryta över fadern. Tänk, bara på alla husdjur de haft hemma tillexempel, påpekade han för Arvidsson. Ena dagen hade de kanske en hund och den andra kunde fadern bestämma, att nu skulle, hunden avlivas, och så skaffade de en katt till huset i stället. Snart blev det kattens tur att dö. Nu senast hade de haft en schäfer, fadern hade alltid älskat schäfrar, men ett halvår senare hade han grundligt tröttnat på schäfern, alltså fick den stryka på foten fortare än kvickt. De skrattade hjärtligt tillsammans, där de låg på rygg, fadern var allt en tusan till karl...

Han upptäckte, att han i själva verket kände en sorts stolthet över att han låg där och var rädd, hela tiden rädd, när allt kom omkring var ju rädslan ett av tecknen på faderns makt och myndighet.

Arvidsson fortsatte emellertid att tala sig varm om sin chef, om hur många år han känt fadern nu, om hur tacksam han var över att ha fått gå i dennes hårdhänta skola också vidare, till sist verkade han riktigt rörd över allt det goda och storslagna han upptäckte hos sin principal... Han greps av hänförelse, han blev som berusad av allt han fick höra om faderns makt och myndighet utanför den egna familjekretsen, högmodet över fadern steg honom åt huvudet och det var inte utan att han föraktade Arvidsson en smula eftersom han var bara kamrer, han var en underordnad och han skulle aldrig kunna bli mer än så heller, han var en av dem som dansade efter faderns pipa, en av de svaga och kuschade. Fadern däremot var direktör, till det krävdes det alldeles speciella egenskaper. På nytt kände han en stark vilja att få dra sitt strå till stacken. I den goda avsikten berättade han för Arvidsson om några av faderns många löftesbrott under sommaren. De hade visserligen grämt honom djupt då de inträffade men det glömde han att säga, nu smälte de istället helt in i lovsången. Fadern hade till exempel lovat honom en ledig vecka. Han hade lovat det heligt och dyrt vid matbordet en dag, slagit näven i bordet och sagt, att om han, Paul bara jobbade så flitigt som hittills skulle han få en hel ledig vecka, innan skolan började.

– För jag håller alltid vad jag lovar, hade fadern rungat. Eller hur, hustru? Och modern hade nickat instämmande, det gjorde hon alltid.

Nå, han hade fantiserat om den där lediga veckan hela sommaren, så som han skulle bada då, bada och bada, börja sju, åtta på mornarna och sen ligga och steka sig i hettan hela dagarna, det var ju den varmaste sommaren i mannaminne. Men den lovade veckan sköts upp och sköts upp. Och en dag insåg han, att faderns löfte bara varit en fint för att få fart på honom, han måste ju tänka på att allt gick i lås. Han behövde inte hålla sina löften.

En annan gång hade han blivit lovad en slant för ett extra brådskande arbete. Några kronor bara. Men pengarna syntes aldrig till. Så försökte han påminna honom, vilket resulterade i att han blev rasande.

– Vaaa? Kräver du verkligen pengar av din egen faaar?

– Jamen, du har ju lovat ...

– Lovat? Försörjer jag dig inte kanske, låter jag dig inte gå i dyrbara skolor...? Och så var den affären ur världen. Och i samma stil gick allting.

Han stödde sig på armbågen och betraktade Arvidsson med högtidlig och avvaktande min, skulle Arvidsson fatta att när allt kom omkring endast var exempel på faderns direktörsegenskaper? Hur en sån som fadern liksom stod över alla små och vanliga människor? Att en sån som far hade rätt, ja kanske skyldighet mot sig själv, att bryta löften, när det passade honom?

Jo, det föreföll som om Arvidsson var med på noterna.

De låg länge därute på berghällen. Samtalet ebbade ut, till slut teg de länge båda två. Solen blev allt blekare, det var inte längre hett, bara ljumt och stilla, Det var sent på eftermiddagen.

Han låg på rygg och stirrade oavvänt mot andra sidan sjön, blicken var som fastnaglad vid leksaksgården på andra sidan, inte ett ögonblick kunde han ta ögonen ifrån den. Åter var han helt absorberad av spänning och fruktan. Så äntligen fick han se något röra sig häftigt av och an på gårdsplanen.

Då skakade han av frossa från huvud till fot, ty nu var far ute och letade efter honom och ropade:

– Pål, pååål, var håller den där gossen hus egentligen...

Långsamt rodde de tillbaka över sjön. De teg båda. Kamrer Arvidsson var inte glad längre, han beklagade sig visserligen inte men gladde sig inte heller, det märktes. De gick över ängen upp mot gården. Gräset växte högt och saftigt, ibland ända upp till knäna. Det rasslade mjukt för vart steg de tog.

Vid ankdammen fick ankorna syn på dem och gav hals, det var som en gäll alarmsignal och de frös av obehag båda två, där de gick som om de fruktat för upptäckt. Eljest var allt stilla, ty alla människor höll frid nu på helgdagskvällen. Då fick de då syn på fadern. Han dök upp bakom tvättstugan och styrde rakt på dem med långa, beslutsamma steg. Rädslan satt i magen och strålade ut i extremiteterna, så att leder och muskler med ens förlorade all kraft och han höll på att knäa omkull i det höga mjuka gräset, Tungan klistrade vid gommen. Fadern, däremot gick lätt och spänstigt emot dem. När han kommit ungefär fem meter ifrån dem tvärstannade han och spände blicken i sonen.

– Nååå, gosse, hur var det vi kom överens egentligen ...?

Paul andades tungt och flackade med blicken, han stod och svajade framför fadern som om han höll på att tappa balansen men sa inget. Han förmådde inte svara för hjärtklappningen skull, och det var inte heller meningen, att han skulle göra det, ty fadern behövde aldrig lyssna på förklaringar. Kamrer Arvidsson ingrep i stället:

– Ja, jag hjälpte honom faktiskt med veden och du lovade ju att...att, ja jag menar...

Sen tystnade han tvärt, ty fadern såg på honom med spelad förvåning som om han först nu upptäckt honom.

– Jaså Arvidsson, Och när blev egentligen du herre i mitt hus...

Arvidsson skrattade besvärat.

– Nämen snälla Gerhald, det förstår du väl att att att... Och förresten sa du att det bara var att gå och...

Fadern avbröt honom livligt:

– Gossen ska jag nog ta hand om, oro dej inte för honom du, Arvidsson. Jag kan behandla den där gossen. Och sen myndigt:

– Hörru, gosse, var så hygglig och följ med här bara, vi ska ha ett samtal du och jag, ett mycket angenämt samtal tillochmed ... Och så snodde han runt på klacken och startade sin triumferande promenad hemåt igen följd av Arvidsson och sonen. De gick och gick. Arvidsson visslade refrängen till sommarens populära schlager, monotont och utan känsla för melodin så som man gör, när man är spänd. Fadern frustade då och då, spände ut bröstet och rätade på ryggen. Under det korta, kärnfulla samtalet hade fadern på samma sätt ideligen sträckt på ryggen. Fadern gjorde all tid så, när han stod framför en annan karl, han ville väl markera sin reslighet, som nu gentemot den betydligt kortare Arvidsson, ville liksom kunna blicka ner på den han riktade sig till. Kvällen var kav lugn, inte ett löv rörde sig, luften var bräddad av sommarens alla söta dofter. Nere ifrån ängen erbjöd gården en betagande anblick: de båda vackra 1700-talsbyggnaderna mjukt inbäddade i grönska, de nykrattade grusgångarna mellan rader av krusbärs- och vinbärsbuskar, de välansade gräsmattorna, alla fruktträden. Och det som fullständigade idyllen slutligen kalkonerna som stod och sträckte på halsarna under köksfönstret, vana som de var att få brödsbulor så här dags. Han fixerade blicken på faderns röda nacke och en våg av motvilja sköljde över honom. Väl framme gick fadern och var röd i nacken av ilska, han vajade självsäkert med den stora kroppen för varje steg.

Vad visste egentligen fadern om ångest? Vad visste fadern om vanmaktens och tigandets plåga?

Tänk om far inte haft sin högtalarröst, sin direktörspendus, hur skulle han ha kunnat härska då? Utan rösten, kraften, brutaliteten, som han var så stolt över.

– Nå min gosse har du tänkt efter nu?

– Jo jag. Han han inte komma längre för fadern avbröt.

– Jag tror jag skall låta dig tänka över vikten av att lyda order riktigt ordenligt.

Du får sova i vedboden i natt och nästa natt också för den delen. Så du verkligen förstår vikten av att lyda order. Det måste man kunna förstår du om man ska bli en god medborgare. Gå och lägg dig nu, bland vedträna.

Det gick ett antal år. Paul gick gymnasiet, gjorde lumpen, började arbeta och flyttade hemifrån. Han hade ingen kontakt med föräldrarna. Han klarade sig utan dem. Men en sommarmorgon stod han där igen, vid ängen. Långt borta kunde han skymta taket på stugan nere vid sjön, där föräldrarna bodde nu under sommaren.

Plötsligt hörde han faderns röst på håll och det klack till i honom av obehag: den rösten ska jag avsky så länge jag lever, tänkte han andlöst. Men i nästa ögonblick fick han dåligt samvete: det var ju fadern som inbjudit honom.

– Kom hit och stanna här hos oss över lördan-söndan vet ja, hade han framfört genom modern i telefon. Så får du ju träffa mamma också. Det verkliga skälet till inbjudan gällde modern, det var för hennes skull de försökte hålla fred. Hon hade varit klen på sista tiden och det oroade dem bägge. Däri hade de ett gemensamt intresse. Numera. Den dagen hon gick bort, Då skulle de båda bli lika ensamma. Förtvivlat ensamma.

När han kom in i stugan stod modern och sysslade vid spisen, medan fadern satt vid bordet och läste tidningen. Han fick en chock, när han fick se henne, så bräcklig och sliten såg hon ut. Han tvekade ett ögonblick, så gick han fram till henne och la armen om axlarna på henne. De brukade bara ta varann i hand annars, men nu blev han så förskräckt, att han måste göra något mer och så tog han henne om axlarna i stället.

– Va mamma ser klen ut, undslapp det honom.

– Ska du inte hälsa på pappa, avbröt hon honom tvärt och kastade en ängslig blick på fadern.

Och fadern reste sig i detsamma från bordet och räckte fram handen. Men ingen mötte den andres blick.

På faderns förslag gick de sen ut för att se sig omkring lite, medan modern ordnade med middagen. Fadern gick före och visade vad han höll på med under långa sommardagar för att få tiden att gå.

För en duktig karl fanns alltid något att göra, framhöll han med emfas. Han hade alltid avskytt lättja, den som inte arbetar ska heller inte äta. Nej, opp om morgnarna och så ut och jobba. Det är min melodi. Sa fadern.

Han hade rödfärgat uthuslängan och reparerat staketet runt tomten. Nästa vecka skulle han ta grannen till hjälp för att byta ut pontonerna till båtbyggnan nere vid sjön. Och trädgårdslanden fick inte försummas, jordgubbar och hallon måste vattnas varje vecka; sommarn var ju ovanligt torr i år.

Det var ett jobb som passade bra för hustrun förresten, bära vatten, hålla landen fria från ogräs. Något skulle hon ju göra hon också. Menade fadern.

Middagen blev en pärs. Visserligen var skillnaden mot förr markant, ingenting var längre som förr. Fadern bjöd verkligen till att vara vänlig. Men konversationen gick trögt, de var spända och nervösa var gång de räckte varann av faten, de undvek att se på varann, när de talade och det kunde inte hjälpas, att stämningen blev mycket tryckt stundtals. Men modern penklade fram och tillbaka mellan spisen och bordet, glad över att det i alla fall var så pass...

Vid kaffet lättade den besvärade stämningen något, tonen mellan dem blev en aning mindre formell och han satt och ansträngde sig att tycka bra om fadern, upptäcka hans sympatiska drag, och han lovade sig själv att fråna och med nu ...

Det var ungefär i det ögonblicket det skar sig mellan dem. Samtalet blev lite livligare, han vågade ha en egen mening om en sak, plötsligt for de upp båda två från kaffebordet, flämtande av upphetsning.

Han hade en massa att säga men fick som vanligt inte fram en stavelse, stod bara och sta– stammade: han fick alltid talsvårigheten, när han åkte ihop med fadern. Men fadern rungade med sin praktfulla högtalarröst så mycket mer.

– Där ser du mor, skrek fadern, vad var det jag sa? Vem var det som började nu då ...f

Sen rusade han på dörren.

– Och jag som var så lycklig, utbrast modern och sjönk ihop på en stol, askgrå i ansiktet.

Så snart fadern gått fick han tillbaka rösten. Det var alltid så. Inför fadern kunde han inte artikulera sin vrede, nu fick modern ta emot, hon som han ville skona. Han for ut i bitterhet, allt det gamla bubblade upp till ytan, modern gjorde en avvärjande rörelse, men han lät sig inte hejdas, hennes hjälplöshet och vända bara ökade hans raseri mot fadern.

Varför flammade aldrig HON upp? Varför började HON inte skrika och väsnas?

Varför anklagade inte HON? Det var ju egentligen för HENNES skull han ...

Plötsligt tog hon fram ett gammalt munspel och började spela, det var väl hennes utväg att få honom tyst. Hon drog några låtar, först vad som helst, sen blev det psalmer, rent spontant blev det psalmer, hennes hjärta var väl fullt därav. Då tystnade han äntligen, satt mörk i hågen och lyssnade på psalmerna. Nu kände han ingenting annat än ånger. Han blev med ens så beklämd över alltsamman. Över att han inte kunnat hålla fred med fadern som han tänkt, över att han inte kunnat skona henne, över att det alltid skulle sluta så här.

Så reste han sig från soffan och sa:

– Jag går ner till sjön och tittar till mjärden ett tag. Han tog båten och rodde ut och vittjade mjärden som låg i vasskanten, där den brukade ligga. Mjärden var tom men han hade ett spinnspö med och rodde längre ut på sjön och började kasta lite på måfå utan tanke på att verkligen få något napp. I fjärran knattrade en motorbåt, uppifrån vedboden kunde han höra fadern stå och såga ved i långa arga tag. Sjön låg spegelblank, det var en fin sommarkväll. Han tänkte på sin barndom, hur det var när han var barn och hur det sen fortsatt att vara och skulle vara till livets slut. Som en enda mardröm. En dröm han drömde om och om igen.

När han suttit och kastat i två timmar utan resultat fick han äntligen en liten gädda på draget och blev strax ljusare till mods. Nu kunde han gå upp till stugan igen utan fruktan. Gäddan blev en fin förevändning för att låtsas som om ingenting hänt, t.o.m. fadern skulle genast gripa möjligheten att komma bort från den obehagliga stämningen, så sällan som man fick en gädda i den här sjön.

Han blev mycket glad vid tanken och sa högt till sig själv: tack gode gud för att jag fick den här lilla gäddkraken, nu ordnar det sig nog fint alltsamman: jag blir vän med far igen och mor får lugn och ro ...

Han rodde raskt iland och gick sen upp mot stugan med gäddan i handen, styrkt. Så fick han höra faderns röst och saktade farten. En nordiskt ljus, vemodig och vindsstill sommarkväll, inte ett löv rörde sig. Och så faderns röst.

– Men är jag inte för hård emot honom?

Sedan hörde han moderns röst:

– Nej Gerhald du vet väl mycket väl att jag tycker att du alltid varit för svag mot den där pojken. Du ser väl hur det har gått för honom. Du skulle ha varit strängare.

Paul sprang iväg därifrån, bort emot landsvägen. Jag tror att det var sista gången han såg det stället.